

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ထာဝရပတ်သက်ခွင့်ပြုပါ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

သွေးသစ် ...

လက်ထဲမှာ ဂျာနယ်က ငါးစောင်ပဲ ရှိတော့သည် မို့ ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကိုယ့်အိမ်ပြန်လမ်းသို့ ဦးတည်ခဲ့တော့သည်။ ။ ခရီးသည် အတော်များများက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ရယ်ပါ။

ကြည့်ဆို ...

ရုပ်နဲ့ အလုပ်က တန်မှ မတန်တာကိုး။ အချို့က နှမြောတသ မျက်ဝန်းများ နှင့် ။ သွေးသစ်ရဲ့ ပုံစံက အမိုက်စား အမိစားလေးလို့ ပြောလို့ မရပေမဲ့ ဘယ်ရှုထောင့်ကပဲ ကြည့်ကြည့် ကြည့်လို့ ကောင်းနေတာ။

ဂျင်းနီဘောင်းဘီခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် စပို့ရှပ်အဖြူရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး၊ အပေါ်မှ ရှပ်အင်္ကျီ လက်ရှည် အနီကွက်ကို တံတောင်နားအထိ လက်ကို ခေါက်တင်ထား၏။ လျှာထိုးဦးထုပ်ကလည်း အနီကွက် ဈေးအပေါစားလေးကို ဆောင်းထားလျက်ပါ။ စပို့ရှပ်အဖြူရောင်က ဘယ်လောက်တောင် ဟောင်းနေသလဲဆို လျှင် ဝါကျင်ကျင်တောင် ဖြစ်နေ၏။

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေသော သွေးသစ်ဘေးနားသို့ Taxi တစ်စီး ထိုးစိုက်လာတော့ သွေးသစ် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင် သွေးသစ်"

"မင်းဝေ"

"လာ ... ကားပေါ်တက်"

"မင်း ကားသိမ်းတော့မှာ လား"

"အေး! စောစောပြန်မယ်လေ၊ အဖေက နေလို့ ကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ အဖေ့အနားမှာ အရေးအကြောင်းဆို ဘယ်သူမှ မရှိတော့ ငါစိတ်မချဘူး"

သွေးသစ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည် ။
ကားလေးထွက်လာသည့် တိုင် စကားမပြောဖြစ်ကြသေး။

အတန်ကြာမှ မင်းဝေက ...

"ဒီနေ့ မင်းအဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေပါတယ်၊ ငါးစောင်တော့ ကျန်သေးတယ်။ မင်းရော"

"မဆိုးပါဘူး၊ တွက်ခြေတော့ အကိုက်သားပဲ"

ပြောပြီး မင်းဝေ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံထပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် ရေတွက်၍ သုံးထောင် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်က စတီယာရင်ကို ဖိအုပ်၍ တစ်ဖက်တည်း လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် ...

"ကားကို ဂရုစိုက်မောင်း"

"စိုးရိမ်မနေနဲ့ ... သေမင်းက တို့ ကို ဘဲချေးစော်နံ့လို့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး "

မင်းဝေက ရယ်ပြီး ပြောလိုက်ပေမဲ့ သွေးသစ်က ပြုံးရုံသာ။ မင်းဝေပြောတာက အမှန်ပဲလေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူတို့ မှာ ဘဲဥနဲ့ ပဲနှစ်ပါးသွားနေရတာ မဟုတ်လား။ ဟင်းကောင်းလေးများ တစ်ပတ်တစ်

ခါ စားရရေးကို ချီတုံချတုံဖြစ်ရစမြဲပါ။

"ရော့! သွေးသစ်၊ ပိုပိုလိုလို သုံးထောင်ယူသွား၊ မင်းအဖေအတွက် ဆေးဝင်ဝယ်ခဲ့၊ ငါကားကို ဝင်အပ်ပြီး အဲဒီခြံရှေ့က စောင့်နေမယ်"

သွေးသစ် ခေါင်းညိတ်ပြီး မင်းဝေလက်ထဲက ပိုက်ဆံသုံးထောင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည် ။ ဆေးဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်တော့ သွေးသစ်ကိုချပေးခဲ့ပြီး မင်းဝေက ဆက်မောင်းသွား၏။ သွေးသစ် ဆေးဆိုင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့တော့ ...

"ဘာယူမှာ လဲဟင်"

"ဒီစာထဲကအတိုင်း ပေးပါ"

အသံချို့ချို့နှင့် မေးလာသော ကောင်မလေးထံသို့ သွေးသစ် ဆေးစာရွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ကောင်မလေးက ဆေးစာရွက်ကို လှမ်းယူရင်း သွေးသစ်ကို ငေးခနဲကြည့်လေသည် ။ ဆေးတွေကို ရှာထည့်ပေး နေရင်းတောင် သွေးသစ်ကို ခဏခဏ ကြည့်၏။

ကြည့်လောက်စရာပေကိုး ...

ဖြူဝင်းနေတဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာပဲ ဆံညိုရောင် ဆံပင် ပျော့လေးတွေက ကုပ်ထောက် ကလေးမို့၊ ကိုရီးယားမင်းသားလို မိန်းမချော ချောနေတာသည် အဝတ်အစားတွေ ဘယ်လောက်ပဲ နွမ်းနွမ်း သူ့ပုံလေးကိုက ပေါ်လွင်နေတာပါ။

"ဆေးတွေရပါပြီ"

"ဘယ်လောက်ကျလဲ"

"သုံးထောင်ငါးရာပါ"

မင်းဝေပေးလိုက်တာ သုံးထောင်တည်းမို့ သွေးသစ်က သူ့ဈာနယ်
ရောင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံထဲကနေ ငါးရာတန်တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်ပြီး သုံး
ထောင့်ငါးရာရှင်းပြီး ဆေးတွေ ထည့်ထားသည့် အိတ်ကလေးကို ယူလို
က်စဉ် ...

"ဟိုလေ"

ကောင်မလေး၏ ဟိုလေဆိုတဲ့ အသံကြောင့် သွေးသစ်
မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဘာလဲ"

"သိချင်တာလေး မေးလို့ ရမလား"

သွေးသစ်က မေးဆိုသည့် သဘောနှင့် မေးဆတ်ပြတော့

"မေးရင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်"

"ဘာလဲ၊ ယောက်ျားလား မိန်းမလား မေးမလို့ မဟုတ်လား"

"အဟွန်း!"

အားနာသလိုကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ပုံက ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်သ
လို။

"မင်း မျက်စိမမွဲရင် ကြည့်ပေါ့"

တိုပြတ်ပြတ်အသံကြောင့် ကောင်မလေး ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်သွားပုံရ
သည် ။ ပြီးမှ မရဲတရဲပုံစံနှင့် ...

"နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

စပ်စုရန်ကောဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ...

"သွေးသစ်"

စကားလည်း ဆုံး၊ လူကလည်း လှစ်ခနဲ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။
မင်းဝေက သွေးသစ်ရဲ့ လက်ကျန် ဂျာနယ်တွေကို ကိုင်လျက် ဟိုလှန်ဒီ
လှန်ကြည့်ရင်း စောင့်နေသည် ။ သွေးသစ် သူ့အနားကို ရောက်လေမှ ...

"ပိုက်ဆံလောက်ရဲ့ လား"

"ငါ့ပိုက်ဆံ ငါးရာစိုက်ရတယ်"

"ဒီမှာ ပြန်ယူလေ"

မင်းဝေက ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလေတော့ သွေးသစ်က
မယူ။

"မင်းက ငါ့ကို တမင်ဘေးဖယ်ထုတ်နေတာလား"

"ဘာ!"

"အဖေ့အတွက် မင်းတစ်ယောက်တည်းမှာ ပဲ တာဝန်ရှိတယ်လို့ မင်း
ထင်နေသလား မင်းဝေ၊ ငါက အဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ တာဝန်ယူခွ
င့်မရှိဘူးလား"

"အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး လေ၊ မင်းရှာလို့ ရတာက မီးဖိုချောင်စရိ
တ် ..."

"တော်တော့! တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူနေပြီး မင်းခွဲခြားနေဖို့ လိုလို့
လား။ မင်းရဲ့ ဝင်ငွေလောက် ငါ့ဝင်ငွေက မများ ပေမဲ့ ငါ့မှာ ပိုပြီးတာဝန်
ရှိတယ်"

မင်းဝေ သက်ပြင်းချပြီး ပိုက်ဆံကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ကို
ယ်ဖြစ်ချင်တာက တစ်မျိုး၊ သူထင်တာက တစ်လွဲပါ။ တကယ်ဆို မင်း

ဝေက သွေးသစ်ကို လုံးဝအလုပ်မလုပ်စေဘဲ အိမ်မှာ ထမင်းချက်ရင်း အဖေအနားမှာ ပဲ နေစေချင်တာပါ။

သူ့ကို ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပြောကြည့် ... 'မင်းမှာ လက်နှစ်ဖက်ပါသလို ငါ့မှာ လည်း လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ။ လက်နှစ်ဖက်ချင်း အတူတူ သူများ လုပ်စာကို ငါက အခန့်သားထိုင်စားနေရမှာ လား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ အဖေအတွက်လည်း တာဝန်ပိုရှိသူက ငါ' လို့ ပြောတတ်သူ။

အဖေက မင်းဝေအဖေလို့ ခေါ်ပေမဲ့ အမေရဲ့ အစ်ကို ဘကြီးသာ တော်သည် လေ။ ဒီဘကြီးကို မင်းဝေက ငယ်စဉ်ကတည်းက အဖေလို့ ခေါ်ခဲ့တာ ယခုထက်ထိ။ အဖေသည် သာ မင်းဝေရဲ့ အားကိုးရာ၊ အဖေကို မင်းဝေ ချစ်သည် ။ သွေးသစ်ကိုလည်း ချစ်တာပဲလေ။ ချစ်လို့ ပဲ ပင်ပန်းမှာ စိုးတာပါ။ သွေးသစ်ကတော့ အဖေရင်းပေါ့။

ဒါကြောင့် ...

အရင်းဖြစ်တဲ့ သူ့မှာ တာဝန်ပိုရှိသည် လို့ သွေးသစ်ပြောတာလေ။ သွေးသစ်က လူပုံစံပျော့သလောက် စိတ်ဓာတ်က မာသည် ။ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဖြစ်နေတာက ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရ။

"သူ့တာဝန် ကိုယ့်တာဝန်တွေ ခွဲမနေပါနဲ့ သွေးသစ်ရာ၊ အဖေက မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ အဖေ၊ အတူတူပဲ"

"မင်းပဲ တာဝန်တွေ ခွဲနေတာလေ"

"အေးပါ၊ နောက်မခွဲတော့ဘူး"

မင်းဝေ ရယ်ပြီး စကားစကို မဆက်တော့။ တကယ်ဆို မင်းဝေက သွေးသစ်ထက် တစ်နှစ် ကြီးပါသည် ။ လူကြီးတွေက ဘယ်လိုပဲသင်သင် ၊ ကိုကိုခေါ်ခိုင်းလို့ မရ။ မရဆို သူက နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ်ချင်

တာကိုး။ မင်းဝေက အရာရာမှာ ချစ်သည့် စိတ်နှင့် အလျှော့ပေးထား
တော့ ...

သွေးသစ်က ဆိုးချင်ချင်ပါ။ အငယ်ဆိုပြန်တော့ အပြစ်လည်း မယူရ
က်။

"မင်းဝေ"

"ဟင်"

"အေ့!"

မင်းဝေ ရှောင်သွားဖို့ လုပ်ပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ မရအောင်
အောင်မောင်းတို့ အဖွဲ့က လမ်းပြည့်နေ သည် ။ သူတို့ က မင်းဝေဆီမှာ
အနိုင်ကျင့်ပြီး အရက်ဖိုးတောင်းနေကျလေ။ မင်းဝေကလည်း
နားအေးပြီးရော ပေးနေကျပါ။ ကြောက်လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။ ပြဿ
နာ မတက်ချင်လို့ လေ။

သွေးသစ်က စိတ်ဆတ်ပြီး ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မာကြောကြောနေသ
လောက် မင်းဝေက စိတ်ရှည် သည်းခံတတ်သူ။

"အေ့! မင်းဝေ"

သွေးသစ်က နှာခေါင်းရှုံ့၏။

"ကိုအောင်မောင်းတို့ တော်တော်မူးနေပြီပဲ"

"မမူးပါဘူးကွာ ...အေ့! နည်းနည်း ... ယိုင် ... ယိုင်ရုံပဲ"

"ရေချိန်က မကိုက်သေးဘူးကွ၊ အဲဒါ တို့ ကို နည်းနည်းလောက် ပါရ
မီဖြည့်ပါဦး ဘုရားဒကာလေးရယ်"

"ဟေ့လူတွေ"

"သွေးသစ်၊ မင်းအသာနေ"

"နေဦး"

ရှေ့တိုးလိုက်တဲ့ သွေးသစ်ကို လက်မောင်းကနေဆွဲပြီး ကိုယ့်နောက်ကိုပို့၊ အင်္ကျီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ ငါးရာတန်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ သူ့လက်ကို သွေးသစ်က ပုတ်ချနှင့် အလုပ်ရှုပ်သွား၏။

"မပေးနဲ့ မင်းဝေ၊ မင်းဒီလို ကိုယ့်ချွေးနှံစာကို ဝေငှပေးရအောင် ဒါဘုရားသိမ်ကျောင်းဇရပ် ပြုပြင်မွမ်းမံဖို့ အလှူခံနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာ ဖြစ်မဲ့ ပေးကမ်းခြင်းမျိုးနဲ့ ကိုယ်ပင်ပန်းထားတာကို ပေးစရာလား။ လူမိုက်အားပေးမလုပ်နဲ့ ။ သွားမယ်"

"ဘာကွ!"

"ဟေ့ကောင်! မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ"

"မရှင်းရင် ထပ်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကို ဆီးကြိုနေမဲ့ ဆီအိုးထဲကို ကိုယ့်ဘာသာသွား။ သူများကို အဖော်မခေါ်နဲ့ "

"အံ့မယ်! လူပါးဝလို့ "

"သွေးသစ်၊ သွားရအောင်ကွာ။ ခွေးရူးနဲ့ ခွေးကောင်း ကိုက်ရင် ခွေးကောင်းပဲ နားရွက်ဖြတ်ခံရမှာ ကွ"

"ဘာ!"

အမူးသမားတွေက လူတွေသာ မတ်မတ်မရပ်နိုင်တာ နားကတော့ ပါးမှ ပါးပါပဲ။

မင်းဝေက ရန်ရှောင်လို၍ သွေးသစ်ကိုဆွဲခေါ်ပြီး ထွက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်သည် ။ ဒါကိုပဲ အောင်မောင်းတို့ အဖွဲ့က သွားခွင့်မပေးဘဲ သူတို့ ရှေ့မှ

တားထား၏။ တစ်ခါနှစ်ခါ လိုက်လျောတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အနိ
င် ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ။

မင်းဝေက သည်းခံပေမဲ့ သွေးသစ်က စိတ်ဆတ်၍ လက်မြန်သူ။
သွေးသစ်နဲ့ ထိပ်တိုက် ရင်မဆိုင်ဖူး ကြသေးတော့ ...

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ တို့ ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းဘဲ သွားလို့ ရမယ်မထင်
နဲ့။ ပေးစမ်း!"

အောင်မောင်းက စိန်ခေါ်၍ မင်းဝေ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို နှို
က်ယူလေတော့ ...

"တောက်!"

"ခွပ်!"

"ဟ!"

အောင်မောင်း မျက်နှာ လည်ထွက်သွား၏။ သွေးသစ်က အဲဒီလို လ
က်မြန်သူ။ အောင်မောင်း ခံလိုက် ရတော့ ကျန်တဲ့ သူလူနှစ်ယောက်က
ဘယ်ငြိမ်ခံနေပါ့မလဲ။ သွေးသစ်ကို ဝင်ရိုက်လေတော့ ...

"ခွပ်!"

"အား ..."

"ဒုတ်!"

"အမယ်လေးဗျ"

အဖေက မင်းဝေ့နဲ့ သွေးသစ်ကို ကွန်ဖူးတွေ သင်ပေးခဲ့တာ အတူတူ၊
အရင်ကဆို သူများ တွေကို လိုက်သင်ပေးပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ရှာ
ကျွေးခဲ့တာလေ။ တတ်ကြတာချင်းအတူတူ မင်းဝေက မလိုအပ်ဘဲ ဘ

ယံတော့မှ အသုံးမပြုပေ။

ခုလည်း ...

သွေးသစ်ကို ဆွဲနေရ၏။ ဆွဲနေတဲ့ ကြားကပဲ အမူးသမားတွေကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆော်ထည့်နေ သဖြင့် ...

"သွေးသစ် တော်တော့"

"တောက်!"

"မင်းကလည်း စိတ်ချည်းပဲကွာ၊ အလွန်အကျွံတွေ ဖြစ်ကုန်ရင် မင်း အချုပ်ထဲမှာ ဒုက္ခခံရမှာ ။ သူတို့ နဲ့ တုပြီး မင်းမမိုက်စမ်းပါနဲ့ "

"အေး! မင်းပဲ ဘုရားဒကာလုပ်နေ၊ ငါကတော့ အခုချက်ချင်း နတ်ပြည်ရောက်မယ်ဆိုရင်တောင် သူများ အနိုင်ကျင့်တာတော့ မခံဘူး၊ မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချမှာ "

သွေးသစ်က ပြန့်ကြဲနေသော ဂျာနယ်တွေကို ကောက်ယူပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ မင်းဝေကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့။

ဟူး ...

ခက်တယ် သွေးသစ်၊ သွေးသစ်နီနီဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် မင်းရဲ့ သွေးတွေက နီလှချေလားကွာ။

***

အခန်း(၂)

သိုက်ထက်လင်း ...

အိမ်ပြန်ရောက်လို့ မှ အမောမပြေ။ အလုပ်ထဲမှာ လည်း ဝန်ထမ်းတွေကို ပြောရဆိုရ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ ဟိုပြေးရ ဒီလွှားရ။ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ မောလိုက်တာလို့ မညည်းညူနိုင်။ မေမေ အိမ်ကနေ ပျောက်သွား လို့ တဲ့ ။

"ခင်ဗျားတို့ ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော့်ကို တင်စီးတယ် မောက်မာတယ်လို့ ထင်ကြဦးမယ်။ မပြောပြန်ရင်လည်း အလုပ်ကို မလေးစားကြဘူး ၊ အိမ်မှာ အလုပ်သမား သုံးလေးယောက် ရှိနေပါလျက်နဲ့ ခု မေမေပျောက်သွားပြန်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"မောင်တိုးနဲ့ ကိုတင့်လွင် ရှာရအောင် သွားပါတယ် သားရယ်"

"ပျောက်ပြီးမှ ရှာတာကို ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး။ မပျောက်ခင် ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်ရမှာ ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ ကို လစာပေးပြီး ခေါ်ထားတာ ပိုက်ဆံထားစရာ နေရာမရှိလို့ အသားလွတ်ပေးဖို့ ခေါ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ထမင်းစားဖို့ အတွက်က ဆိုင်မှာ လစာပေးစားလို့ ရတယ်။ အခြား ဗာဟီရကိစ္စအတွက်လည်း မလိုဘူး။ မေမေ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက် အားလုံးကို အဓိကထားပြီး အလုပ်ခန့်တာ၊ ခုတော့ ခြေရာရှုပ်ပြီး အိမ်သာမှာ ချေးများ တာပဲ အဖတ်တင်တယ်"

ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလို တစ်တုံးတစ်ခဲကြီးပါ။ ဒေါ်ဇာရင် နောက်ထပ် ဘာမှ ဆက်မပြောရဲတော့။ သိုက်က သူ့မေမေကို အရမ်းချစ်တဲ့ သူ။ သိုက်ရဲ့ မေမေ ဒေါ်ဆုပန်က အင်မတန်မှ စိတ်ထားနူးညံ့သည့် မိန်းကလေး ပါ။

အခု ...

သူ့သားငယ်လေး ပျောက်နေသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တမှိုငြဲမှို င် တတွေတွေဖြစ်ရာကနေ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတာ။ ဒေါ်ဆုပန် ခုအိမ်ကနေ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာနှင့် သိုက် အားလုံးကို ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်တာ ဆန်းတော့မဆန်းပေ။ ဒေါ်ဇာရင်က သိုက်မမွေးခင်ကတည်းက ဒီအိမ်မှာ နေလာသူမို့ ဒီလောက်ပဲ ပြောတာ၊ အခြားသူတွေသာ အနားမှာ ရှိရင် မလွယ်။

"ဘယ်အချိန်က စပျောက်သွားတာလဲ ဒေါ်ရင်"

"သိပ်မကြာသေးဘူး သားရဲ့ ၊ သုံးနာရီလောက်မှာ ဒေါ်ရင်နဲ့ အတူ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ လာပြီး ထိုင်ကြည့်နေသေးတယ်။ ဒေါ်ရင် ဟင်းအိုးချက်ပြီးလို့ လှည့်ကြည့်တော့ မရှိတော့တာ"

"ကျွတ်!"

ကျန်တဲ့ လူတွေက မေမေ့ကို ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ကြည့်မနေဘဲ ဘယ်သွားသေနေလဲလို့ တော့ မပြောဖြစ် တော့။ သိုက် မေမေ့ကို လိုက်ရှာဖို့ ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဘုရားသိကြား မ,လို့ မေမေ့ကို ရှာတွေ့ပါစေ။

သိုက်မှာ လည်း တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ပါ။ အလုပ်က တစ်ဖက်၊ အလုပ်တွေကြားကပဲ တစ်ဖက်က ပီတော့အကြောင်း သတင်းအစအန ရမ

လားလို့ စုံစမ်းရသေးသည်။ ။

မေမေ့မှာ ဒီကောင့်အတွက် နေ့နေ့ညည စိတ်မချမ်းသာရ၊ ဒီကောင်
ပျောက်သွားတာ သုံးလ ကျော်ပြီ။ ညီတစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက်ပါပဲ
ဆိုးလိုက်တာ တာလေလံ။

ရုပ်ကလေးက မိန်းကလေးလို့ ထင်ရလောက်အောင် မှုန်ညက်ပြီး
ချောသလောက် ဗီဇက အဲဒီ ရုပ်နှင့် လုံးဝမလိုက်ဖက်ပါ။ အချို့က မိန်းမ
လျာလေးလို့ စကြနောက်ကြရလောက်အောင် မျက်နှာလေးက နုဖပ်ပြီး
လှသလောက် လက်က ရန်ဖြစ်လို့ ထိုးကြကြိတ်ကြဖြစ်ပြီဆို တစ်ဖက်က
ဆေးရုံ၊ သူက အချုပ်ခန်းမှာ အနား ယူသူ။

ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စတွေနဲ့ များ ခဏခဏ ချိန်းဝိုင်းတွေဆင်ပြီး
ရန်ဖြစ်နေကြလဲတော့ မသိ။ အသုံး အဖြုန်းကလည်း ကြီးပါ။ မြောင်
တောင်းလို့ မရလျှင် ခိုးသည် ။ ခိုးလို့ မှ မရလျှင် သူဝတ်ထားတဲ့ လက်စွ
ပ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ဆွဲကြိုး ကုန်ပြီသာမှတ်။ ဆုံးမလို့ မရ၊ ပြောလို့ မနိုင်၊
ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ဆုံးမလို့ အိမ်ကနေ ထွက်သွားပြီဆို
တစ်လလောက်ကြာမှ ပြန်လာတတ်တာလေ။ ကြာတော့ မေမေ စိတ်ဆ
င်းရဲမှာ စိုးလို့ ပဲ သူ့ကို ချောမော့နေရသည်။ ။

နာမည်က စောပီတာရယ်လို့ အပျော့စားလေး မှ ညှိထားပေလို့ ပဲ။
အက်ဆစ်တို့ ငရဲမီးတို့ များ မှ ညှိမိရင် မိုးကို မီးနဲ့ တက်ရှို့မည့် ကောင်။
ရုပ်ချောတော့ မိန်းကလေးတွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်။ လည်သလောက်ကိုပဲ
ရှုပ်ကလည်း ရှုပ်။ ကောင်းတဲ့ အကွက်ကလေးများ ကြိဖန်ရှာပြီး
ထိုးပြပါ ဆိုလျှင် ...

ကျန်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး ...

မေမေနဲ့ အစ်ကိုကို ချစ်လို့ ဆိုပြီး ရှေ့တင်မှာ ခံပြောခံဆို နင်ပဲငဆ မ

လုပ်တာတစ်ခုပဲ ရှိသည် ။ ခံမပြော နားမထောင်ပေါ့။

ခါတိုင်းက ပီတာပျောက်သွားလျှင် တစ်လထက် မပိုဘဲ ပြန်ရောက်
လာစမြဲ။

ခုက ...

သုံးလပင် ကျော်နေပါပြီ။ မေမေက အရင်ကတည်းက စိတ်ဖောက်
တတ်တာ ခဏခဏမို့ ခုလည်း ...

ဟူး ...

***

အခန်း(၃)

သွေးသစ်

ဂျာနယ်ရောင်းတာကို မင်းဝေက သွားမရောင်းရဘူးဆိုတာနှင့်
မသွားတော့ပေ။

အခု ...

မင်းဝေက သူ့အသိတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်မှာ ဖိနပ်အရောင်းဝန်
ထမ်းအဖြစ် အလုပ်သွင်းပေးထား သည် ။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် အိမ်မှာ နေ
တဲ့ ။ အပြောကလည်း ကောင်းပါရဲ့ ။ သူများ တွေ လမ်းဖြောင့်ဖြောင့်
လျှောက် နိုင်ဖို့ ခြေထောက်ကို ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်ရအောင် ကာကွယ်
ပေးတဲ့ ဖိနပ်ကို ရောင်းရတဲ့ အကျိုး ကျေးဇူးကြောင့် မင်းရဲ့ ဘဝခရီးတ
စ်လျှောက်မှာ လည်း အန္တရာယ်ကင်းလို့ ဘေးရှင်းမှာ ပါတဲ့ ။

"သွေးသစ်"

ခေါ်သံကြောင့် ဖိနပ်ကို ငုံ့စီးနေရင်းမှ သွေးသစ် လှည့်ကြည့်သည် ။

"မင်း ဘာစားပြီးပြီလဲ"

"ထမင်းကြော်နဲ့ ပဲပြုတ်ပေါ့။ ဒယ်အိုးထဲမှာ မင်းဖို့ ချန်ထားတယ်။ မ
တွေ့ဘူးလား"

"ငါမှ မကြည့်ရသေးတာ"

"နေ့တိုင်းလည်း ဒါပဲစားနေရတာကို ဒီနေ့မှ အပိုတွေလုပ်ပြီး မေးနေရသေးတယ်"

"နေ့တိုင်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ခါတလေ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်လေး ပြေးဝယ်ပြီး ကြိတ်ရတဲ့ အခါလည်း ရှိပါတယ်ကွ"

သွေးသစ်က မဲခနဲလုပ်ပြီး ...

"ဟွန်း! သုံးနှစ်စောင့်ပြီးမှ ဝါနှစ်ခါထပ်သလိုမျိုးကို ဂုဏ်ယူချင်နေသေးတယ်"

"မင်း ဘာပြောတာ"

"မြန်မာလိုက သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်ဆို ပထမဝါဆို၊ ဒုတိယဝါဆို ဆိုပြီး ဝါနှစ်ခါဆိုတာ။ အဲဒါကို မင်းညီမက ပြောတာ သားရဲ့ ။ အချိန်တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ကြာတာကို နှိုင်းယှဉ်ပြနေတာ"

"ဟာ! အဖေကလည်း ကျွန်တော့်အတွက်က အချိန်ဆိုတာ မကြာဘူး ။ မြန်နေတာ"

"ဟေ!"

ဦးကျော်ကျော်လွင်က မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လေလျှင်၊ မင်းဝေက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

"ကျွန်တော် သေရမှာ ကြောက်လို့ အဖေရ၊ နာရီလက်တံ တစ်ကွက် ရွှေ့တိုင်း သေမင်းက သံချောင်းခေါက်ဖို့ လာတဲ့ ခြေလှမ်းတွေ နီးလာတာလေ"

"ခွေးကောင်! ငါက အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ"

"မင်းကြောက်နေလို့ အပိုပဲ၊ သေလမ်းကို တစ်နေ့သွားရမဲ့ သူချည်းပဲ၊

တစ်နေကွယ်ရင် သေနယ်ကို သင်သွားရမယ်၊ တစ်နေထွက်ရင် သေရက်ကို သင်နိုး လာပြီတဲ့ "

သွေးသစ်စကားကြောင့် မင်းဝေက ကျောချမ်းသလို လုပ်ပြသည် ။ သွေးသစ်က မိန်းကလေးပေမဲ့ နေတာကိုက ယောက်ျားလေးဟန် ယောက်ျားလေးမာန်တွေ အပြည့်နှင့် ဘာကိုမှ မကြောက်သူ။ အဖေနှင့် အစ်ကိုလက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းရသူမို့ သူ ဒီလိုပုံစံ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ဟိုတုန်းကတော့ မ၊သံပေးခဲ့ပေမဲ့ အရွယ်ရောက် လာတော့ ဒီပုံစံသည် အန္တရာယ်နီးလွန်းလို့ မိန်းကလေးလို နေပါလို့ ပြောလို့ က မရတော့။

"မင်းသွားတော့မှာ လား"

"အင်း"

"ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေ၊ အတူတူ သွားတာပေါ့"

"မစောင့်တော့ဘူး၊ လမ်းထိပ်ရောက်ရင် ခွဲရမဲ့ကိစ္စကို"

ပြောရင်း သွေးသစ်က ထသွားလေသည် ။

"ညနေကျ ငါဝင်ခေါ်မယ်နော် သွေးသစ်"

မင်းဝေ လှမ်းပြောလိုက်တာကို ကြားပေမဲ့၊ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ ကိုယ်က သူများ အလုပ်ကို လစာနှင့် လုပ်ပေးရသည် ဆိုကတည်းက အချိန်ကို လေးစားမှ ။

ဘယ်တုန်းကမှ ဆင်မယဉ်သာ မလှမ်းတတ်သော ခြေလှမ်းတွေက လျှောက်လှမ်းနေတာ တလွှားလွှား နှင့် ပါ။

"သား! ငါ့သားကို တွေ့ပြီ၊ အမယ်လေး! အမေ့သားလေးရယ် ... အီးဟီးဟီး"

"ဟာ!"

သွေးသစ်နှင့် မျက်နှာတူရူဆီမှ ပြေးလာသော ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က သွေးသစ်ကို ပြေးဖက်ပြီး ငိုလေ၏။ သွေးသစ် ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်၏။

"သား ဘယ်တွေကို လျှောက်သွားနေတာလဲ သားရယ်၊ သားလေးမရှိတော့ အမေမပျော်ဘူး၊ အမေ့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ တော့ သားရယ်"

"ပြဿနာပဲ"

"အမေ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ သားရယ်၊ အမေနဲ့ အတူနေကြရအောင်နော် ... နော်! သား၊ အမေ့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ တော့ ...ဟီး"

"ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဒေါ်ကြီးရဲ့ သား မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ဖယ်ပါ ... ကျွန်တော် အလုပ်နောက်ကျနေမယ်"

"ဘာ! အမယ်လေး ... ကြားကြရဲ့ လား အရပ်ကတို့ ရေ။ ငါ့သားက သူ ငါ့သား မဟုတ်ဘူး တဲ့ တော် ... အီး ဟီး ဟီး"

"ဟာ! ဒေါ်ကြီး မငိုနဲ့ လေ၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ"

ဒေါ်ကြီးက အသံကုန်အော်ပြီး ငိုလေတော့၊ သွေးသစ် ခေါင်းကုတ်လေတော့၏။ လစ်တုန်း ပြေးမည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တော့ အဒေါ်ကြီးက လျင်မြန်စွာ သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ ဖက်တွယ်ထားသည်။

"သား"

"ဗုဒ္ဓေါ!"

"အမေ သားနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်"

"မြတ်စွာဘုရား"

"အမေ့ကို ခေါ်သွားပါနော်၊ အမေ သားကိုချစ်လို့ ပါ သားရယ်၊ အမေ သားလေးနဲ့ အမေ မခွဲပါရစေနဲ့ ။ သား အမေ့ကို ထားခဲ့တာ ကြာပြီ။ ခု တစ်ခါ ထားခဲ့လို့ မရဘူး။ မင်း ပြေးစမ်း! ဒီတစ်ခါ ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး ပြေး ရင် ခြေထောက်ကို ရိုက်ချိုးပစ်မယ်"

"ဟူး ..."

သွေးသစ် သက်ပြင်းချမိ၏။ ပုံစံကြည့်ရတာ အဒေါ်ကြီးက သပ်သပ် ရပ်ရပ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သားစိတ်နှင့် စိတ်ဖောက်ပြန်နေပုံရသည် ။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သွေးသစ် ထွက်ပြေးမှ ရမည်ထင်ပါရဲ့ ။ မ ဟုတ်ရင် သူ့ကို ဒီလိုပဲ ဖက်တွယ်ထားနေဦးမှာ ။

ဘေးကလူတွေကလည်း ကြည့်ရုံသာကြည့်၍ ဝင်ကူညီမည့် သူမရှိ၊ သွေးသစ် ဒေါ်ကြီး လက်တွေကို ဖယ်ချရင်း ...

"ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ သား မဟုတ်ဘူး ဗျ"

"ဘာဒေါ်ကြီးလဲ၊ နင် ငါ့သားမှ ငါ့သားအစစ်ပဲ၊ နင့်ရုပ်ကို ခွေးချိုသွား ရင်တောင် ငါမှတ်မိတယ်။ ငါက နင့်ကို ဟောဒီဗိုက်ကြီးနဲ့ လွယ်မွေးခဲ့ရ တဲ့ အမေပါဟဲ့"

ဒေါ်ကြီးက သူ့ဗိုက်ကို ပုတ်ပြပြီး ပြောလေ၏။ နောက်

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီနေ့ အလုပ်နောက်ကျတော့မယ်"

"အမယ်! မင်းက ဘာအလုပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာ မလိုဘူး။ သားကလေး ကားတစ်စီး နဲ့ ထွက်သွားလိုက် ပြန်လာလိုက်။ အ မေ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အခု ဘယ်မှာ လဲ ကား"

"ဟာဗျာ! ကျွန်တော့်မှာ ကားမပြောနဲ့ ၊ စက်ဘီးတောင် စီးစရာမရှိလို့ ခြေထောက်နဲ့ လာနေရတာဗျ"

"အမေဝယ်ပေးမှာ ပေါ့ သားရဲ့ ။ ဘာလဲ ... ဖဲရုံးလို့ ကားရောင်းခဲ့တာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ပျက်နေတာ ပြင်မရလို့ ထားခဲ့တာလား။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အမေဝယ်ပေးမယ်၊ ဝယ်ပေးမယ်နော် သား"

"ကျွတ်!"

ထင်ရာတွေ စွတ်ပြောနေတော့တာပါပဲ။ ကြာရင် သူ့ကြောင့် သွေးသစ်ပါ ရူးသွားလိမ့်မည်။

"ဟာ! ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ "

"မမလေး"

"ဝီတာ"

အသံတွေနှင့် အတူ လူတွေကြားမှာ တိုးဝှေ့ပြီး သူတို့ ဆီကို လာနေသော လူနှစ်ယောက်။

"အမယ်လေး! နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့ "

"ဝီတာ ... မင်းကွာ ... ပျောက်သွားလိုက်တာ ပြန်ကို မလာတော့ဘူး ။ မင်းအမေက မင်းစိတ်နဲ့ ဒီလိုပြန်ဖြစ်သွားတာကွ၊ မင်းအမေကို မင်း နည်းနည်းလေးမှ မသနားတော့ဘူးလား ဝီတာရာ"

"ကိုသိုက်လည်း မင်းကိုစိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေတယ်ကွ၊ သူ့ခမျာလည်း အလုပ်ကတစ်ဖက်၊ မင်းကိုရှာရ တာ တစ်ဖက်နဲ့ သနားပါတယ်ကွာ"

"ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ"

သွေးသစ် စိတ်ရှုပ်စွာနှင့် ဘုတောပစ်လိုက်၏။ ဟုတ်တယ်လေ၊ အကူအညီရမလား မှတ်ပါတယ်။ သူတို့ က ဟိုဒေါ်ကြီးထက် ပိုဆိုးနေတာ။ ဘယ်က ပီတာလဲ၊ သူမှ မသိတာ။ ပြီးတော့ အမေနဲ့ အစ်ကိုတဲ့ ။ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိတာ။

"တို့ ကို အကြောင်ရိုက်ပြီး ထပ်ထွက်မသွားပါနဲ့ တော့ ပီတာရာ၊ မင်းကို ဦး တောင်းပန်ပါတယ်"

"ဒီမှာ "

"ဟင်"

"ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်"

သေသေချာချာကြည့်ဆိုတော့ ဦးတင့်လွင်နှင့် မောင်တိုး သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်ကြ၏။ ဆံပင် ပျော့လေးတွေ ရှည်လာသည် ကလွဲလျှင် ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲဘဲ အရင်အတိုင်းပါ။

"မြင်ပြီလား"

"ဟင် ... မြင်တယ်လေ၊ အရင်အတိုင်းပဲ၊ ဘာမှ ကို မပြောင်းလဲဘူး၊ ဆံပင်ပုံကလွဲရင်ပေါ့"

"ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ ပီတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ နီလာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သိလည်း မသိဘူး။ အဲဒါကို ပြောတာ"

"မဟုတ်တာ ပီတာရာ"

သွေးသစ် အားလုံးကို တစ်ချက်တည်းဝေကြည့်ပြီး ...

"ယုံတာ မယုံတာ ခင်ဗျားအကြောင်းပဲ၊ ကျွန်တော် ပီတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွေးသစ်၊ ကျွန်တော့် နာမည် သွေးသစ်"

"သွေးသစ်"

သံယောင်လေး လိုက်ရွတ်မိတုန်းမှာ ပဲ သွေးသစ်က ခြေလှမ်းကျဲများ
နှင့် ထွက်သွားလေတော့၏။

"သား ... သား မသွားပါနဲ့ ၊ အမေ့ကိုခေါ်ပါ၊ သားရေ"

"မမလေး"

"ဟာ! ပီတာ၊ အဲ ... သွေးသစ် ... ပီတာ ... နေဦး"

အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် သွေးသစ်နောက်ကို ပြေးလိုက်သူက
လိုက်၊ ဒေါ်ဆုပန်ကို ဆွဲသူက ဆွဲနှင့် ရယ်ပါ။ သွေးသစ်ကတော့ လုံးဝလှ
ည့်မကြည့်ဘဲ လူအုပ်ထဲ တိုးဝှေ့ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဒေါ်ဆုပန်မှာ တော့ ...

"သား! သားလေး၊ အမေ့ဆီကို ပြန်လာပါ ... သား"

"မမလေး"

"သားကိုခေါ်ပေး၊ ငါ့သားကို ပြန်ခေါ်ပေး ... အီး ဟီး ဟီး ..."

***